

delse til at amortisere dem lidt efter lidt. Det er paa dette Punkt, Regeringsforslaget har givet en ny Regel, og denne Regel er accepteret af Landstinget med et Par Modifikationer, som jeg senere skal omtale. Selskaberne vil nu ikke mere faa Lov til at opføre deres faktiske Omkostninger ved Erhvervelsen som et Aktiv, men kun saa stor en Del deraf, som svarer til Kapitalværdien af indtil 30 pCt. af dennes fremtidige Tillæg til Nettopræmierne. Mit Synspunkt er nu dette: Hvad giver den største Sikkerhed? Og giver den Regel, man vælger, *tilstrækkelig* Sikkerhed? Derimod bryder jeg mig temmelig lidt om Argumenter af rent teknisk Art, for eller imod, hvad der er smukkeste eller mest rationelt. Det, som for mig er det afgørende, er Spørgsmaalet: Hvilken Forandring sker der i Henseende til det Beløb, Selskabet faar Lov til at opføre som et fiktivt Aktiv, og jeg kan ikke se rettere, end at der ved den Regel, som tænkes indført, vil aabnes Selskaberne Mulighed for i større Omfang end hidtil at komme i Gæld til deres Forsikringsfond, om jeg maa udtrykke mig saaledes. Det indvendes mod den nuværende Regel, at naar der er gaaet et vist Antal Aar, vil Selskaberne ikke yderligere kunne forøge det fiktive Aktiv. Allerede dette, at den nye Regel skal være i Stand til at afføde en stadig Stigning i dette Aktiv, vidner om, at man gaar i den Retning som af mig antydet, og jeg mener derfor, det maa være Genstand for Overvejelse, om dette er rigtigt, og hvad Virkningen heraf vil blive. Ganske vist hævdes det i selve det formelle Grundlag for denne nye Regel — jeg gaar ud fra med Rette —, at der deri ligger en vis Opfordring for Selskaberne til netop at indskrænke deres Anskaffelsesomkostninger, altsaa saa vidt muligt arbejde med mindre Omkostninger end hidtil. Jeg skal slet ikke benægte, at en saadan Opfordring kan ligge deri, men et er dog givet, saa vidt jeg forstaar, at Selskaberne faar flere Penge, som der er Mulighed for at bruge paa den Maade, man ikke ønsker anvendt. Derfor er det, jeg ikke fuldt ud ser, at den nye Ordning virkelig vil komme til at hemme det uheldige ved den nuværende skarpe Konkurrence, at Erhvervelsesomkostningerne efterhaanden drives op til en Højde, der er skadelig for hele Sagen og naturligvis i Realiteten maa betyde et Tab for de forsikrede. Jeg skal anføre ganske enkelte Tal. Hvis „Dansk Følkeforsikringsanstalt“, et Selskab, der har en Alder af 16—17 Aar, og som nu har en Præmie-

indtægt af ca. 2 $\frac{1}{2}$ Mill. Kr., havde benyttet den nugældende Regel i § 19, vilde det nævnte Aktiv have haft en Størrelse af 5—600,000 Kr. I Stedet for at besidde sin fulde Præmiereserve, opgjort efter Nettometoden, vilde Anstalten have manglet et Beløb af 5—600,000 deri. Havde Regeringsforslagets Regel været gældende i den Periode, Anstalten har arbejdet, vilde den nu have kunnet have 1 $\frac{1}{4}$ Mill. Kr. i uafskrevne Erhvervelsesomkostninger, og hvis den Bestemmelse, som er indsat i Landstinget, og hvormed Aktivets tilladelige Størrelse nedsættes med 25 pCt., havde været gældende, vilde Anstalten have haft Lov til i uafskrevne Erhvervelsesomkostninger at have omtrent 900,000 Kr.

Ærede Medlemmer vil altsaa se, at det ikke er ganske smaa Summer, det drejer sig om. Forholdet er det, at hvis Anstalten havde virket under de nye Regler, enten Regeringsforslagets eller Landstingets, vilde den have kunnet anvende en 3 à 500,000 Kr. mere til Agitation end efter de nugældende Regler; og naar man ser rent og skært paa Realiteten, ser jeg ikke rettere, end at der her er en vis Fare. Det er dog givet, at disse Penge vilde være gaaet ud af Anstaltens Kasse. Den vilde maaske endda have været fuldt ud solid, dens Forsikringsfond kunde maaske have været meget respektabelt, men det er dog selvfølgelig bedre, at den har Pengene i Kassen og ikke har brugt dem. Hvis Bestemmelsen skulde faa den Virkning, at Selskaber, som under den nuværende Tilstand vilde have manglet 5 à 600,000 Kr., kom til at mangle — med Lovens Tilladelse — 1 $\frac{1}{4}$ Mill. Kr., finder jeg, at den er uheldig, og at man maa have meget gode Grunde for at gøre et saadant Skridt. De Grunde, der kan anføres, vil maaske nok vise sig at være gode, men det har dog sin Interesse at erfare, af hvilken Art de er. Jeg tror ikke, man kan komme til andet Resultat end, at Selskaberne, saaledes som Forholdene er for Øjeblikket, har lidt under Konkurrencen. Naar Livsforsikringens Udvikling ikke skal hemmes, vil det derfor være nødvendigt at give mere los overfor dem. Dette er maaske Motivet, og det kan ogsaa være, at det er acceptabelt, men Spørgsmaalet kræver dog i alt Fald Overvejelse, og jeg tror, at dette Punkt maa gøres til Genstand for en omhyggelig Undersøgelse.

Hvad nu det angaar, at Bestemmelsen i teknisk Henseende skal staa saa meget højere end den gældende, deler jeg ikke